

Nr 148.

Af herrar **Kjellberg** och **Persson** i Stallerhult, *i anledning af Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen upptagna förslag angående de veterinära ärendenas öfverflyttande till landtbruksstyrelsen.*

I sitt betänkande af den 26 sistlidne september har den för medicinalstyrelsens omorganisation tillsatta kommittén i samband med förslaget angående veterinäradministrationens öfverflyttande till landtbruksstyrelsen framhållit nödvändigheten af, att vid sistnämnda styrelses sida ställdes ett af framstående veterinärer, representerande skilda fack inom veterinärväsendet, bestående *veterinärråd*, hvars medlemmar skulle på öfverdirektörens förslag utses af Kungl. Maj:t tills vidare och vara till antalet tre, nämligen en för husdjurssjukvården, en för husdjurshygienen och karantänsväsendet samt en för slakthus- och köttkontrollväsendet. Såsom ersättning till ledamöterna i veterinärrådet har kommittén beräknat ett sammanlagdt belopp af 1,500 kronor för år räknadt.

Kommittén hade i ett föregående betänkande (angående medicinalstyrelsens omorganisation) framhållit, hurusom de medicinska vetenskapernas allt större specialisering småningom gjort det omöjligt för en person att samtidigt behärska ett flertal af dem. Detsamma kunde — såsom kommittén yttrar i sitt nu förevarande betänkande — sägas om de veterinära vetenskaperna och verksamhetsområdena. Den föreslagna veterinära byråchefen skulle icke kunna besitta största möjliga erfarenhet och sakkunskap inom alla grenar af veterinärväsendet. I analogi med det föreslagna vetenskapliga rådet vid medicinalstyrelsens sida (se 6:te hufvudtiteln sid. 13—18) har kommittén ansett, att ett veterinärråd,

sammansatt såsom ofvan nämnts, borde inrättas. Genom en sådan institution skulle landtbruksstyrelsen komma att ständigt hållas i nära förbindelse med de krafter utom densamma, som ginge i spetsen för den veterinära fackkunskapens framåtskridande, en fördel, som icke borde underskattas. Motsvarighet till ett dylikt råd i veterinära frågor finnes redan i utlandet, exempelvis i Danmark, Österrike, Ungern och Preussen, där ett veterinärråd vore ställt vid sidan af det beslutande ministeriet eller veterinärstyrelsen.

Jämte de fack, som föreslagits varda representerade i veterinärrådet (se ofvan) komme bakteriologien med epizotiläran att representeras genom den veterinärbakteriologiska anstalten, hvilken i och med veterinärärendenas förflyttning från medicinalstyrelsen till landtbruksstyrelsen skulle ställas i omedelbar förening med sistnämnda styrelse.

Vid föredragning af nionde hufvudtiteln har departementschefen (sid. 39—40) förklarad de af kommittén anförda skälen för inrättandet af ett veterinärråd icke kunna fränkännas ett visst berättigande, men på samma gång ansett tvifvelaktigt, huruvida den föreslagna utvägen vore nödvändig för att tillföra landtbruksstyrelsen den sakkunskap, hvaraf densamma vid vissa veterinära ärendens handläggning kunde vara i behof. Då landtbruksstyrelsen enligt det föreliggande förslaget skulle medgifvas rätt såväl att från veterinärinstitutet erhålla upplysningar som ock att från särskilda specialister och från underordnade erhålla råd och utredningar beträffande veterinära ärenden, och då vissa frågor skulle komma att handläggas gemensamt med medicinalstyrelsen samt då slutligen den veterinärbakteriologiska anstaltens uppgift bland annat vore att tillhandagå veterinärförvaltningen med nödiga vetenskapliga undersökningar, så ansåge departementschefen, att landtbruksstyrelsens behof af sakkunnigt bistånd äfven utan tillgång till ett veterinärråd vore väl tillgodosedt, hvadan det för arfvoden till ledamöterna i detsamma afsedda beloppet, 1,500 kronor, borde utgå ur kommitténs kostnadsberäkning.

Hur än den veterinära administrationen tänkes ordnad, lär man i fråga om den beslutande myndigheten inom densamma lika litet som inom den föreslagna medicinalstyrelsen kunna förvänta den ständiga kontakt med den vetenskapliga forskningen och med den praktiska erfarenheten, som är nödvändig för att en myndighet på medicinal- eller veterinärförvaltningens områden skall kunna tillfredsställande fylla sin uppgift och häfda sin auktoritet. I lika hög grad och af samma

skäl, som ett vetenskapligt råd förklarats nödvändigt för medicinalstyrelsen, är ett veterinärråd för den beslutande myndigheten inom veterinäradministrationen.

Departementschefen har hänvisat till landtbruksstyrelsens rättighet att från veterinärinstitutet och från underordnade veterinärer infordra upplysningar, råd och utredningar. Men denna förmån, som under alla förhållanden lär tillkomma styrelsen inom veterinärförvaltningen, kan ingalunda jämnställas med förmånen af att vid nämnda myndighet fästa en eller annan bestämd person, som icke blott efter kallelse skulle hafva att deltaga i styrelsens öfverläggningar för att därvid uttala sin mening, och, därest denna afviker från styrelsen, låta anteckna densamma till protokollet, utan äfven skulle äga att väcka förslag till åtgärder, som kunna hafva betydelse för veterinärväsendets utveckling.

På grund af hvad sålunda anförts och af samma skäl, som (under 6:te hufvudtiteln sid. 13—18) anförts för ett vetenskapligt råd vid medicinalstyrelsens sida, bedja vi få hemställa,

att Riksdagen måtte vid eventuellt beslut om veterinärärendenas öfverflyttning till landtbruksstyrelsen i staten för den sistnämnda upptaga 1,500 kronor för arfvoden till trenne ledamöter i ett veterinärråd.

Stockholm den 27 januari 1911.

Knut Kjellberg.

Carl Persson.
